

ÉLEK EBBEN A VILÁGBAN, DE MIÉRT?

Az ember élete olyan mint az flották egzisztenciája a tengeren.

- A legelső kérdés, tény az, hogy a hajóknak tudniuk kell hogyan tartsák meg a formációt hogy ne ütközzenek. Ezek a mi kapcsolataink az emberi kapcsolatok. Nem akarunk másik emberrel ütközni, semmi másba, zátonyra futni, jó kapcsolatokat akarunk tartani a más emberekkel.
- A második kérdés ami nagyon fontos az életünk részére, számára az hogy ne süllyedjünk el a tengeren, a világ óceánján. Az ember egy rendben akar lenni. Valaki úgy nevezi, hogy jellem, valaki úgy nevezi, hogy erények... Embernek lenni egyszerűen azt jelenti, olyannak lenni aki nem süllyed el. Mint az a hajó, amely abban a jó üzemeltetési módban van.
- A harmadik lényegi kérdés az: miért vagyok én azon az óceánon. Honnan és merre hajózom? Hol van az végső, véges kikötő?

AZ ÉLET ÉRTELME. Állítólag Isten amikor teremtette a világot, először megteremtette a kutyát és azt mondta neki: „*Figyelj életednek adok neked 20 évet. Az emberek házainak udvarán fogsz lakni, és mindenkire ugatni fogsz aki arra jön vagy megy.*“ A kutya fején fogtak magát és így válaszolt: „*Uram 20 évig ezt kell tennem, rövidítsd meg legalább a felére.*“ Az Úr azt mondta, hogy: „rendben van.“ Utána az Úr megteremtette a majmot, és azt mondta neki: „*Figyelj életednek adok neked 20 évet. És az lesz a feladatod hogy az embereket fogod szórakoztatni. Fintorogni és grimaszkodni fogsz nekik*“ Utána a majom azt mondta az Úrnak: „*Uram ezt nem gondolod komolyan? 20 évig ezt csináljam? Légyszíves felezd meg a felére.*“ Isten erre: „*Rendben, megbeszélve.*“ Utána az Úr megteremtette a tehenet, és azt mondta neki: „*Adok neked 60 évet. A földeken fogsz élni, a réteken fogsz legelni, lesznek kis borjúid, a gazdának tejet fogsz adni és nagyon hasznos állat leszel.*“ Tehén erre azt mondja: „*Uram 60 évig így raboskodni? Nem tudnád lerövidíteni? Nem lehetne úgy hogy 40 évet visszadok és 20-at meghagyok?*“ Jóisten azt mondta: „*Jól van, rendben.*“ A legvégén Isten megteremtette az embert és azt mondta neki: „*Figyelj azt akarom hogy szórakozzál, utána később alapítsál családot, neveld fel a gyermekeidet, és erre adok neked 20 évet.*“ Mire az ember: „*Uram, csak 20 évet?*“ *Figyelj szeretném, ha lehetne persze...azt a 10-et amit visszadott a kutya, 10-et amit adott a majom és 40-et amiről lemondott a tehén.*“ Isten azt mondta, hogy: „*megbeszélve*“ És az mindent megmagyaráz, hogy az ember az élete első 20 évét szórakozik, a következő 40 évet raboskodik hogy biztosítsa a családját, utána 10 évig fintorog és grimaszkodik az unokáinak, és az utolsó 10 évet a ház udvarán ül és mindenkire ugat aki csak arra elmegy.

Ez egy vicces és humoros történet, de valahol arról beszél, hogy az ember azon töpreng miért van itt. Azért vagyok itt hogy szórakozzak? Azért hogy raboskodjak? Azért hogy gürizzek, azért, hogy valahogy átéljem ezt az életet? Ezekre a dolgokra tesszük fel mindnyájan a kérdéseket. Amikor az emberekkel beszélgetünk, mindegy hogy gyerekek, serdülők vagy felnőttek vagy idősebb emberek. Mindenki közülünk valahol boldogtalan. A kis gyerekek nagyobbak szeretnének lenni, mert a nagyobb gyerekek többet engedhetnek meg maguknak. a nagyobb gyerekek már felnőttek akarnak lenni, akarnak jogosítványt, autót, akinek már van jogosítványa, akarnak lányt, fiút, utána akarnak családot és akarnak gyerekeket is. És amikor

van gyerekek, akkor jó lenne ha már felnőnének, utána már jó lenne, hogy elmennének otthonról, mert már gondok vannak velük. Amikor felnőtté válnak a gyerekek, idősek lesznek a szülők, akkor jó lenne ha meglátogatnának. Mindig nyugtalanok vagyunk valamiért. Mindig keressük azt ami boldoggá tesz. A boldogság nincs csak a hobbiainkban, vagy csak az emberi kapcsolatokban. Az a végső értelme az életünknek az titokzatos, csodálatos és ki lett nyilvánítva számunkra.

A mai világ embere csak vegetál: táplálkozik, szaporodik, szórakozik... ahogy a cézárizmus idejében a követelőző római köznép kiáltott: PANEM ET CIRCENES – kenyeret és cirkuszt! Ez kell a mai embernek, tényleg ez az élet értelme? Csak a külsőségeknek él, csak ahhoz igazodik. Animális arca lett a mai embernek – ugat, majmol, csak ösztöneire hallgat, nem a szívére. De mitől is van megfosztva?! Ma az emberek valóban nem gondolkodnak (vagy csak like-olnak), ha gondolkodnak is, de az értékrendet nem látják, ill. nem tudnak hozzá igazodni. A mai ember nem imádkozik... de minek is? Gondolkodni, és gondoskodni is fogunk helyettetek. Ezt kínálja a mai világ. Erősen kétlem, hogy azaz egyén aki ma biztonságban érzi magát és akinek szórakozásból is jut, hogy eszébe jutna Isten.

Az emberek profán, pusztán evilági célokért hogyan tudnak küzdeni és hajtani, micsoda kitartással és határozottsággal, mindent föltéve egy lapra.

Önközpontúak lettünk. Ilyen embert nem érdekeli a mások sorsa, csak a profit, a saját érdek. A materializmus nem lehet minden másnál fontosabb az életben. *“Néhány ember annyira szegény, hogy nincs mása, csak a pénze.”* Miközben a pénz, a sikeres élet az egyik nagy profitja, addig önmagában nem ad boldogságot. Ha nem anyagi értékekhez igazodva élsz, több kincset fogsz találni, mint amit a materializmus valaha is adhat!

„A boldogságot nem az határozza meg, hogy mi zajlik körülöttem, hanem hogy mi zajlik bennem. A legtöbb ember a boldogságot kívülről várja, de az igazság az, hogy mindig belülről jön. „ Ki a boldogabb? Aki ezt gondolja: „Boldogabb leszek, ha összegyűjtök sok pénzt!” vagy aki ezt: „Boldog leszek, ha a családommal tudok vacsorázni este!” Mindkét cél lehet magasztos. De a pillanatnyi boldogság tükrében döntetlen az állás, mert mindkettő jövőbeli sikerektől függ. És mi van, ha nem sikerül egyik sem? Ha mindig a jövőbeli dolgoktól függ a siker, akkor soha nem leszel boldog most.

Katekizmusból ismerjük azt az első kérdést: hogy miért van az ember a földön? Azért van, hogy megismerje Istent, szeresse és szolgálja őt és hogy örökké boldog legyen. Négy szóban összefoglalható az életünk értelme: ismerni, szeretni, szolgálni + boldognak lenni.

Jézus többször is mondta amikor imádkozott és az apostolok hallották őt: *„Urunk, add hogy azok az emberek megismerjenek.”* - mert az örök élet abban van, hogy megismerjük Istent és azt akit küldött: Jézus Krisztust. Ebben az életben tehát amit teszünk, hobbyainkban, amink van, emberi kapcsolataink is minden rendben van, de az a végső oka a boldogságnak az az út – zarándoklat.

Gabriel Marcel szépen fogalmaz, amikor azt mondja, hogy: *„Hívónek lenni, kereszténynek lenni egy folyamat”* – tehát hívő az állandó istenkereső. Sok ember keresi az élete értelmét – és az jó mert nyitott.

Végső oka az embernek, amikor az életünket Istenre építjük. – sziklára és nem homokra - ahogy Jézus példabeszédéből ismerjük.

Homokra épült házakat példásan Afrikában látjuk pl. Zaire-ban. Az ottani táj homokos. Amikor eljönnek a nyári esők, a repedésekbe könnyen bejut és ez a föld nagyon könnyedén lecsúszik, és rajta a ház összeomlik. Az ilyen talaj, föld a változandóság, állhatatlan, veszély jelképe, szimbóluma.

Az erkölcsi, morális életben: ennek a változandóságnak, állhatatlanságnak több fokozata van. Az a házasság, amely csak a könnyelmű érzelmekre épít, könnyedén szétesik. Nem elég az erős akarat sem mert az ember változik, elkezd a dolgokat másképpen látni, és megváltoztatja a döntését, amelyről azt hitte, hogy örökké fog tartani. Az emberi akaratnak is kell támasztó pont. És itt vannak az isteni parancsolatok. Isten olyan kertész, amely az ilyen támasztókat ad mellénk, mint a növény mellé, hogy azt a szél le ne törje. Ilyen értelme van a parancsolatának.

Sziklára épült város olyan mint Olaszországban ahol a középkori várakat egyszerűen ROCCA, SZIKLÁNAK neveztek és erre is építettek SAN MARINO. Ezek a várak a sziklába voltak beleépítve, természet szilárd részévé váltak. A természet mindaz, ami létezik Isten akaratából. Megtenni Isten akaratát olyan mint a sziklába építeni a várat, Isteni szilárd alapba.

Boldogtalanok azok az emberek, akik nem Istenre építik életüket. Erkölcsileg csődöt mondott emberből sokkal több van. Látjuk ezt a mai világban, hogy mennyire szükséges a változások viharában Krisztusi sziklára építeni életünket.

Jézus mondja: *Nem mindenki aki mondja nekem: „Uram, Uram!” megy be a mennyek országába, hanem csak az, aki teljesíti mennyei Atyám akaratát.*

Az ókori görög filozófia nem tudta világosan megkülönböztetni az értelmet az akarattól, amit a későbbi skolasztika. Nem tudták jól elképzelni, hogy az ember másképpen gondolkodjon és másképpen tárgyaljon. Szokratész számára a bűn tudatlanság. „*Ha tudná a bűnös, mi a jó, megtenné azt.*“ Ovidiusz (latin költő) már realiztikusabb, amikor írja: „*Látom, azt mi a jobb, és jóváhagyom, de teszem azt, ami rosszabb*“

Rejlik bennünk egy belső nemakarás, egy feszültség. És ez a másokkal való kapcsolatban nyilvánul meg, főleg a: nem őszinteségben. Ez jellemző az Istennel való kapcsolatra is. Nem nehéz a miatyánkot elszavalni, de kimondani igazából, szívből azt hogy: „*legyen meg a te akaratod*“ nagyon nagy bátorságot és erőt igényel, mint amit képzelnénk. És Isten mégis a szívre tekint, és nem a külsőre.

A fő küldetésünk, hogy Isten országát megtaláljuk, és terjesszük a világban, elvigyük az örömhírt az embereknek. Manapság újból kell evangelizálni, katekizálni, sok az új pogány - sok a tévelygő és kereső ember. „*Keressétek elsősorban Isten Országát, s a többi megadatik nektek!*“

Blaise Pascal írja, hogy csak háromféle ember van:

1. aki megtalálta Istent és szolgálja: boldogok +értelmesek
2. aki igyekezetével keresi – de még nem találta meg: értelmesek – de boldogtalanok
3. aki úgy él, hogy nem keresi, és nem is találta meg: balga és boldogtalan

Jézus mondja: „*Mindaz aki keres az talál, aki kér az kap, aki kopogtat annak ajtót nyitnak...*” - Akkor rajtunk áll, rajtunk múlik, hogy keresni, kérni vagy kopogtatni fogunk-e. Keresni a legmélyebb élet értelmét. Isten azt akarja, hogy tudjuk merre halad az életünk, ismerjük meg az utunkat, mindenki amire hivatott, saját szerepét. Isten hív bennünket, hogy az Isteni életben vegyünk részt. És ez nemcsak külső meghívás, hanem belső tartalma is van. Válaszunk erre a meghívásra a mi HIT-ünk. Nem azért hiszek Istenben, mert ez valamit ad nekem (nem üzlet – kupeckodás –business), hanem azért hiszek, mert tudom ez az igazság!

Jónást hívja meg Isten, mennie kell Ninivébe. Mit csinál a próféta?! Elindul a másik irányba, amit mi is sokszor teszünk. Nem azt tesszük amire Isten megkért bennünket. Jónás felül a hajóra ami elindul Tarsis felé. Tarsis - a Zsidóknál a világ másik végét jelenti; ott ahol nincsen jelen Isten, Isten elől akar elmenekülni. Az utazó hajó tele volt emberekkel és a viharban mindenki a saját Istenéhez imádkozik. Kivéve persze Jónást. Jónás aludt. Amikor ébresztgetik és elbeszéli történetét, miért van a hajón – hogy menekül, menekül Isten akarata elől (ez nem jó dolog). Azért kérik, hogy imádkozzon ő is. Sorsot húznak, ki végett van a vihar és a sors Jónásra esett, így a vízbe dobják.

LATIN KÖZMONDÁS mondja hogy: „*A tenger imádkozni tanít*“ – vihar közepette a nyílt tengeren, a repülőn még a legnagyobb ateista is megtanul imádkozni. Isten egy nagy cethal gyomrába menekíti meg, oda rendelteti Jónást, ahol látni akarja. – menekülünk sokszor, de mégis ott kötünk ki, ahol Isten látni akar – egy feladattal, egy kijelölt helyen.

Utána ott a nagy hal, a mélység, a tenger = tudatlanságot, ismeretlent jelent. Elménk, eszünk nem látja sokszor, vagy nem akarja meglátni a dolgokat a teljes valóságban, nem látjuk életünk igaz értelmét. Viszont sokszor a mélységben, nehéz helyzetben ismerjük fel az igazságot, világosságot, és a valóságot, az Istent. Jónás Ninivében köt ki – hogy bűnbánatra és megtérésre hívja meg a város lakóit. És döbbenetes mert ez a legrövidebb és egyben a leghatásosabb prédikáció. Isten is feladatra, munkára hív meg. Rövidül az időnk, életünk ideje. Jónás felismerte feladatát, mert a SZERETET vezérelte...

„*elmúlik ennek a világnak a formája.*“ (1Kor 7,31) Pál apostol egy színdarabhoz hasonlítja ezt a világot, amely elmúlik. A VILÁG = SZÁGULDÓ PILLANAT = KULISSZA. Ugyanúgy mondja William Shakespeare: "*Színház az egész világ, s színész benne minden férfi és nő, fellép s lelép s mindenkire sok szerep vár.*" A színész nem az aki játssza magát arra aki nem, éppen ellenkezően: elfogadta ezt a szerepet, amelyben teljesen egyé válhat Krisztussal. (Alter Cristus).

„*Önmagadnak lenni a világban ma azt jelenti, hogy folyamatosan küzdesz azért, hogy a siker érdekében más lehess.*” – Ralph Waldo Emerson: Hatalmas úrt teremtesz a világban, ha az akarsz lenni, aki nem vagy. Légy hiteles. Ha szerepet játszol, hogy megfelelj másoknak, az csak a szívfájdalmat okoz. Inkább saját darabot írsz magadnak, minthogy mások színpadán kelljen azt eljátszanod, aki nem vagy.

„*Mert mindannyian Krisztusban voltunk megkeresztelve, Krisztust öltöttük magunkra*“ (Gal 3,27) A mi életünk Jézus Krisztus életét másolja. Ő az, aki megváltoztatta a színpadot, Ő az, aki bemutatkozott nekünk az első felvonulás befejezése előtt: „*Beteljesedett az idő és elközelgett Isten Ország. Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban.*“ (Mk 1,15) ISTEN ORSZÁGA és EVANGÉLIUM Jézus rejtett

körülírásai, szkriptumai. Ő az Isten Országá, Ő az evangélium. Krisztus nem eliteket keres hanem hajlandókat, majd akarata szerint formálja és lesznek húzó minták, nemcsak statisztikai követőket keres!

„Azért, hogy tovább élhess, el kell menekülnöd a halált okozó perfekcionizmus elől.” – Hannah Arendt.

Három fő típusa van a perfekcionizmusnak: *önperfekcionizmus* – ahol te várod a tökéletességet magadtól; *társadalmi perfekcionizmus* – , amikor úgy gondolod, mások elvárják, hogy tökéletes legyél; *egyéb perfekcionizmus* – ahol más szempontok alapján érzel kényszert a tökéletességre. Mindhárom típus írja a boldogságot. A tökéletesség nem reális életcél; mindegy, hogy rólad, vagy éppen másról van szó. A tökéletesség hiánya miatt ugyanis folyamatos a hiányérzet az életben.

A modern társadalom az önálló személyiségeket dicsőíti. Utálja az egyházat, aki példákat állít fel a követésre! Kétféle ember van: azok, akik azt mondják Istennek, "Legyen meg a te akaratod", és azok, akiknek Isten azt mondja, "Rendben, csináld, ahogy akarod." „Egy színházzá váltunk ennek a világnak, az angyaloknak és az embereknek“ (1Kor 4,9) Ha a világ valóban színdarab, akkor:

- a) A felvonásoknak a húzómozganata a VÁGY-unk (az AKARAT-unk).
- b) Sűgő szerepet biztosítsa Isten hangja VOX DEI – A LELKIISMERET.
- c) Az erőt ami az akaratot, vágyat hajtsa az IMA, EUCHARISZTIA, SZENTÍRÁS.

AZ ÉLET DIALÓGUS – ISTENNEL, környezettel, de nem konformitás, meghasonlás a világgal, mert akkor csak a külsőre figyelek.

Egy Haszid történet: *Rabbi megkérdezi az egyik tanítványától. Ha Isten életed utolsó napján megkérdezi: Miért nem voltál Mózes? azt fogod válaszolni, mert: Azért mert én, én vagyok. Vagy hogy miért nem voltál Akiva? Azért mert: Én, én vagyok. De ha azt kérdezi meg: Miért nem voltál önmagad, akkor mit fogsz válaszolni?!* Persze ez történet, de elgondolkodtató, mert lehet valóság is. Azzal hogy elfogadom Istentől a meghívást, felismerem és teljesítem saját identitásomat is megtalálom, életem értelmét is megtalálom.

„Minden utazásnak van egy titkos célja, amelyről az utazó mit sem sejt”. – mondja Martin Buber a közismert egzisztencialista filozófus és gondolkodó. Vagy ahogy máshol mondja: „A teremtést nem olyasminek kell tekinteni, ami egyszer megtörtént, hanem örökös folyamatnak, valaminek, ami örökké megújul és újra végbemegy, de mindig más formában. Semmi teremtett dolog nem pontos hasonmása egy másiknak, mindegyik teremtés örök és egyedüli a maga módján.”

Az apostolok is kérdezik, mutasd meg nekünk az utat. Jézus válaszol: Hát nem értitek, egész idő alatt csak erről beszélek, hogy miért vagytok itt és hogy melyik úton járjatok?

Javaslom: hogy otthon imádkozzon mindenki, minden hallgató, én is ti is, mint egy szentlecke, hogy megengedjük Istennek, hogy megmondja nekünk miért vagyunk itt. És engedjük meg neki, hogy állandóan emlékeztessen bennünket erre... mert mi sajnos a csekély emlékezetünkkel erre nem vagyunk képesek. Miért élünk? Hogy az úton vagyunk megismerni őt, mint életünk legmélyebb értelmét, célját. Mert semmilyen hobbim, játék elfoglaltságom, munkám, aktivitásom, kapcsolatom sem végleges. Azok csak olyanok mint a vessző a mondatban. Ahhoz, hogy a mondat folytatódjék szükséges az állandó ima, tanuljak bízni Istenbe, keressek hogy rátaláljak, kopogtassak, hogy ajtót nyissanak.

Jézus mondott egy példázatot: *hogy mindenkor imádkoznunk kell, és nem szabad belefáradnunk.* ²*Ezt mondta: „Az egyik városban volt egy bíró, aki az Istent nem félte, az embereket pedig nem becsülte.* ³*Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben.* ⁴*Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: Ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm,* ⁵*mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül.”* ⁶*Azután így szólt az Úr: „Halljátok, mit mond a hamis bíró!* ⁷*Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?* ⁸*Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”* (Lk 18,1-8)

Ez az evangéliumi történet kézzelfogható történettel modellezi a kitartó ima szükségességét. A pogány környezetben úgy gondolták, hogy az istenek szándékát meg lehet változtatni. Arra gondoltak, hogy az áldozattal „lefizetik” őket, vagy imádsággal „kiengesztelik” őket. Isten szándékát nem lehet megváltoztatni. A mi szándékuknak kell igazodni Isten akarathoz. Ady Endre felpanaszolja: *„Megszakadt szép imádkozásunk, pedig valahogyan van Isten.”* Ez a mondat jellemzi a nyugati ember gondolkodását is. Nagyon sok ember egy idő után leszokik az imádságról. Racionalitása nem tűri többé az imát. Elég a „PANEM ET CIRCENSES” a „kenyér és a cirkusz” – a teli has és a szórakozás. Ahogy Jézust is megkísértette a Sátán a sivatagon: *„változtasd át a kőt kenyérré”* és lakjál jól inkább az helyett, hogy itt imádkoznál és böjtölnél, inkább élvezd az életet, itt vannak az örömök és élvezetek. Úgy mindezt párhuzamba lehet hozni a mai életfelfogással. Nagyon jól megfogalmazta ezt Nádasi Péter, aki ezt írja: *„Csak már egy pillanatra üljél le, pihenj, ne legyél annyira fontos, mert csak akkor vagy fontos, amikor nem akarsz fontos lenni. Senkit se akarj megjavítani. Szórakozzál – inkább ne vess vagy sírj, mindegy. Mesélj el inkább egy jó történetet. Szerénykedj meg, ahogyan csak tudsz, hogy már végre elfelejtsd, ki vagy. Miért akarnál éppen te ezen a világon normális lenni?”*

Szorult helyzetünkben legtöbbször azt gondoljuk, hogy az Isten büntet bennünket. Pedig nem erről van szó, csak mi nem vagyunk képesek meglátni azt, amire Isten a szükséghelyezettel vezetni szeretne bennünket. Amit az imában ismerünk fel, azt másként nem lehet megérteni, és azzal csak gazdagszik az ember. Kár lenne erről a lehetőségről lemondani, mert megszakítjuk imádkozásunkat.

Szegények és gyatrák vagyunk, és mégis, a földi létben egyetlenek, akik Istent el tudjuk érni, valamik épp megsejteni. Az ember "capax Dei" aki egyedül "képes Istent befogadni". Képes vagyok rá, hogy Isten hatalmát és szeretetét hívjam, érte kiáltsak... Nem rendelkezhetünk Istennel, de mikor átengedjük neki magunkat, mindent kérhetünk tőle. Isten értelemmel ajándékozott meg minket. Aquinói Szent Tamás szerint is a hit *„az értelem cselekedete, mely egy isteni igazság igaz voltát ismeri be az akarat által, melyet az Isten kegyelme mozgat.”*

Két rab a szomszédos cellában együtt kommunikálnak, azzal hogy kopognak egymás a falára. A fal elválasztja őket, de számukra az is (egyetlen lehető – potenciális) ami összehozza őket és teret ad arra, hogy egymás között kommunikáljanak. Hasonlóan érvényes ez ránk is és Istenre – minden egyes válaszfal –

számunkra az egyesülést, kapcsolatot jelenti – írta meg életrajzában a francia bölcsekedő, sokak által úgynevezett mint megkereszteletlen katolikus Simone Weil.

A legfontosabb kommunikációs eszköz az ima. Általa tanulja meg az ember elengedni kezéből mindazt amit nem vagyunk képesek megváltoztatni. Az ima által az ember megtanulja különböztetni az alázatosan és valóságosan saját képességeit és egyúttal megszabadulni saját mindenhatóságától, az alábecsüléstől, a saját erejében bízó hiúságos túlterheléstől. Az elől, hogy fantáziás mennyországos röpködésbe kezdene, az ima megtanít minket élni már itt a földön és készülődni az Istennel való találkozásra (ill. felebarátainkkal). Hasonlóan mint a tanítványok az Úr Mennybemenetele napján, amikor a mennyei hang figyelmeztette: „Galileai férfiak, miért álltok itt mennybe vetett tekintettel?” (Apcsel 1,11) ugyan ez a hang tanít bennünket, hogy szilárdan tudjunk állni itt a földön, hogy „...ez a föld amelyen állunk szent föld” (Kiv 3,5)

Az imádság által válhat tudatossá, hogy ez a világ azaz a föld, amelyben az Isten kincsei vannak elrejtve. „A föld ez az a világ“, (Mt 13,38) amiről Jézus is beszél tanítványainak. Amelyen szüntelenül munkálkodik (éjjel-nappal) és ahová szüntelenül küld minket munkálkodni, szívünket. Az életünk is ebbe az földbe van elültetve. Az imában és elmélkedésben van az életünk. A gyorsan áramló élmények tapasztalattá változnak majd át, a röpködő tépett szavak átváltoznak egy értelmes szöveggé. Túlságosan felhevült érzelmeink vasa kovácsolódik a Szentírás műhelyében. Az ima és az elmélkedés (meditáció) Isten műhelyévé válnak, átalakulnak alapvető döntésekké, főleg amikor az érzelmeink habja lecsappan és utána megéri az akaratunk, hogy Istennek tudjunk válaszolni. De nem úgy mint az Ádám - elbújva a kibeszélések sövényében, de bátran – szemtől szembe (még a sérüléseink fala által is, amely nem választhat el bennünket tőle).

Isten eljárás módja nem fér bele a mi logikánkba. Jézus szembeállítja Isten határtalan igazságosságát (aki éjjel-nappal működik) és az emberek csekélyke állhatatosságát. Nem Istene múlik, ha nem kapunk igazságot, hanem rajtunk. Megszoktuk az „instant happiness” (boldogság haladék nélkül) logikáját, amellyel a reklám áztat minket, és elvárjuk, hogy minden e „vedd meg és máris a tied” – logika szerint működjön. Isten azt akarja, hogy nyomatékunkal kérjünk. Ezt példázza az özvegyasszony története. Az igazság az ő oldalán van, de ennek érvényt kell szerezni.

Ha őszinték vagyunk, imáink többsége nem sokban különbözik az érzelmi zsarolás és szellemi korrupció szokványos érveitől: „segíts, mert megérdemlem”, „segíts, mert jó katolikus vagyok”, „segíts, mert ha nem, ... olyan leszek, mint a történet bíróját” stb. Ki-ki behelyettesítheti az egyéni érveit, mellyel kéréseit Isten elé szokta tárni. Jézus szerint azonban csak egy szükséges: az állhatatosság.

Isten mindenkit úgyis külön feladatra hívott meg, külön helyet jelölt ki számára – ezt a küldetésünket fel kell fedezni, megérteni, bátorság kell hozzá, hogy elfogadjuk, teljesítsük. A mi küldetésünk nincs előre eltervezve, nem vagyunk bábuk. „Isten tervébe“ beletartozik az is, hogy szabad akarattal rendelkezünk.

A mi küldetésünk Istennel való párbeszédben alakul meg (át). Ezért is fontos, hogy az ember figyelmesen hallgassa, próbálja megérteni, fogja fel és válaszoljon rá. Válaszunk nem lehet egy egyszerű szalutálás mint a hadseregben, és a felelősség átvetítése inkább egy valamilyen tőlünk nagyobb autoritásra: akár emberi akár Istenire. Ha röviden fogalmaznánk meg a hit szerinti

életet – akkor az így hangzana: az élet mint párbeszéd. Különbséget kell tenni az imádkozás és az ima között. Ima nemcsak az ima elmondását jelenti. Nem a mennyiségen van a hangsúly hanem minőségen. Sokan nem tudnak imádkozni – ezt is meg kell tanulni. Imához hozzá tartozik a hallgatás és a kérdezés is – felkészülés arra, hogy tudjak rá válaszolni. Mert ha nem, életem felelőtlené válik (ami az ellentétje az imának) – monologikus létezése annak, hogy csak a saját magunk akaratát keressük, csak az olcsó konformitás az életünk a környezetünkkel.

Jelencsics atya